

Tin Hoa Kỳ

Một Sự Sai Lầm Tai Hại

Trần Mộng Lâm

Lời giới thiệu: BS Trần Mộng Lâm sáng nay gửi bài viết có một chi tiết sai là ông nói rằng báo Sài Gòn Nhỏ biến mất. Bà HDT đính chính và ông viết tiếp bài này. Tôi mong quý vị đọc vì trong đó có thêm vài điều mà tôi nghĩ đa số chúng ta giống nhau: tại sao không ngu ngốc hưởng cuộc sống mới mà tự dưng đọa mình về việc nhớ tới VN, mơ ước một VN không cộng sản rồi bỏ thì giờ đấu tranh qua truyền thông.

Hoàng Ngọc An

***** III *****

Trong bài viết mới đây của tôi: «Nghĩ Về Hai Bản Án», tôi có viết là tờ báo Sài Gòn Nhỏ đã biến mất. Ngay sau khi bài viết xuất hiện, bà Hoàng Dược Thảo đã cho chúng tôi biết là trong khi chờ đợi bản án được xử lại, Sài Gòn Nhỏ vẫn xuất hiện đều đặn.

Đây là một sơ sót rất đáng tiếc của người viết. Chúng tôi xin nhận khuyết điểm này, và ước mong tờ Sài Gòn Nhỏ vững vàng vượt qua cơn sóng gió để đem tiếng nói của mình góp phần vào cuộc đấu tranh chung, trong hoàn cảnh khó khăn hiện nay, gây ra bởi nạn cộng sản.

Tôi vẫn nghĩ mãi về hai chữ «quả báo nhãn tiền», tôi vừa đưa lên mạng một sai lầm của người khác, nay lại đến phiên tôi sai lầm vì không kiểm chứng kỹ càng trước khi đặt bút, nên vội vã viết lá thư này, mong các vị thân hữu của tôi, những nơi tôi gửi bài, cho đăng lời đính chính này với lời xin lỗi trân trọng gửi tới bà Hoàng Dược Thảo và những cộng tác viên, thân hữu của báo Sài Gòn Nhỏ.

Tôi rất có cảm tình với tờ báo này, chỉ vì một nguyên do: Tranh Đấu cho một «Việt Nam không cộng sản».

Việt Nam không cộng sản là giấc mơ của những người ty nạn như chúng tôi. Và trong cuộc vận lý trường chinh tiến tới mục tiêu đó, tờ báo Sài Gòn Nhỏ là người bạn đồng chí, đồng hành rất quý báu.

Tôi xa Việt Nam như vậy là đã gần 40 năm.

Gần 40 năm sống ở Hải Ngoại nhưng nhìn lại, không có một ngày nào tôi quên Việt Nam. Tôi nghĩ về đất nước tôi khi ăn, khi ngủ, khi đi làm việc, và ngay cả trong những ngày tháng đi nghỉ hè. Tôi nghĩ rằng những người đang đọc những dòng chữ này, họ cũng như tôi mà thôi. Bạn có khi nào thôi nghĩ đến Việt Nam chưa?

Nhiều đêm mất ngủ, khi nhìn thấy đất nước đang mất dần vào tay người láng giềng khổng lồ là China, tôi giận mình là tại sao cứ ngu si, tự làm khổ mình vì những việc hoàn toàn ra khỏi tầm tay. Tại sao tôi không quên hẳn Việt Nam để tập trung vào cuộc sống mới, tận hưởng những gì có được sau gần 40 năm vất vả nơi xứ người, và may mắn không còn gì phải lo cho những đứa con đã trưởng thành, tự lo được cho bản thân?

Nói thì dễ, nhưng quên Việt Nam là sự khó vô cùng. Tôi xa Việt Nam như vậy đã gần 40 năm, nhưng hai chữ Việt Nam chưa ra khỏi não bộ tôi, dù chỉ 24 giờ. Bộ óc cứ hoạt động theo cái nhịp điệu của nó, và trong đêm tối, khi những việc của đời sống hàng ngày xếp lại rồi, chỉ còn Việt Nam, thì bộ óc nóng lên, giấc ngủ khó đến được. Sáng ra thức dậy đi làm, mệt nhoài.

Bởi vậy có lúc tôi nghĩ rằng chỉ có những người ngu dại mới làm công việc mà chúng tôi đang làm, là tiếp tục cuộc chiến đấu bằng truyền thông.

Trong một cuộc nói chuyện với phóng viên đài Radio Canada gần đây, cô phóng viên (gốc Việt Nam nhưng rất tiếc không nói được tiếng Việt lưu loát) hỏi tôi là tại sao bây giờ hoàn cảnh của tôi đã ổn định rồi, lại cứ tiếp tục chống chính quyền hiện tại của Việt Nam mãi như vậy? Tôi khựng lại, không biết nói thế nào cho đúng ý mình, nhất là khi nói chuyện về Việt Nam, tôi nóng lên và chữ tây chữ u bay đi đâu mất tiêu. Dĩ nhiên nói là mình chống vì lý tưởng Tự Do thì quá dễ, nhưng nói như vậy có vẻ giáo điều, lý thuyết quá, ai nói cũng được. Điều tôi muốn nói cho cô hiểu, là tôi chống lại bọn họ chỉ vì họ đạo đức giả, lợi dụng sự yếu hèn của các người dân đen, và lợi dụng khí giới ngoại bang cung cấp, làm mưa, làm gió không coi ai vào đâu, để «vinh thân phì gia», và «bán nước» cho ngoại bang. Nếu tôi chỉ nghĩ đến bản thân thì những việc tôi làm rất ngu. Ngu ở chỗ tôi sẽ không thể đặt chân trở về du lịch tại Việt Nam. Ngu ở chỗ việc làm của tôi ngoài việc gây nguy hiểm cho bản thân, chẳng đem lại đồng xu các bạc nào, trái lại là khác.

Điều tôi được an ủi, là những người như tôi không phải là ít.

Tôi muốn nói đến Sài Gòn Nhỏ, có khi chỉ vì quá hăng say mà vấp ngã trong cuộc hành trình. Tôi rất vui khi biết rằng Sài Gòn nhỏ vẫn ra đều đặn, như trong điện thư tôi nhận được mới đây. Chúc Sài Gòn Nhỏ mọi điều may mắn trong những ngày sắp tới.

Trần Mộng Lâm

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, May 30, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*